

TERUGBLIK ONTSTAAN SPOTS

Mijn achtergrond is een toeristische. Na voltooiing van mijn studie aan het toenmalige NHTV (Breda), werd ik dan ook reisleidster. Dat bracht mij in 1e instantie in Azië en pas in mijn laatste jaren in Afrika. In Kenia had ik mijn eerste ontmoeting met een cheeta in het wild. Ik was niet voorbereid op de impact hiervan. Vooraf had ik voor mijn gasten boekjes gemaakt. Met afbeeldingen van dieren en hoe ze te herkennen. Bij de cheeta stond 'het snelste landdier ter wereld. Kan snelheden van 115 km/u halen'. Veel meer wist ik er niet van.

Een ontmoeting die mijn leven zou veranderen

Op een dag van safari trof ik het volgende beeld aan: dat van een cheeta moeder met vijf welpen op een kopje (heuvel) op de savanne. We konden het gezin vrij dicht benaderen dus ik had een perfect uitzicht. En hier gebeurde het dus.

Nooit geloofde ik in liefde op het eerste gezicht maar deze cheeta moeder raakte me. Vaak is me gevraagd naar het waarom van mijn liefde voor dit dier. En lang heb ik motivaties gezocht om mijn liefde te kunnen verklaren. Bijvoorbeeld dat het de tranastrepen waren die me zo raakten; die kenmerkende lijnen over het gezicht van de cheeta die haar, in mijn ogen, altijd een wat verdrietige uitstraling geven. Haar kwetsbaarheid was een andere motivatie. Eigenlijk uitstekend in staat goed voor zichzelf te kunnen zorgen ware het niet dat de omstandigheden tegen haar werken. Te klein leefgebied waardoor de cheeta moet concurreren met andere, sterkere, roofdieren. Die haar prooi afpakken en haar welpen doden. Waardoor ze het liefst juist buiten beschermde gebieden leeft. Alleen treft ze hier weliswaar weinig sterkere roofdieren maar wel mensen. Die haar niet tolereren op hun land en haar dus doodschieten.

Ik ben inmiddels gestopt met het zoeken en verklaren van mijn liefde voor de cheeta. Freud zal er mooie dingen over kunnen zeggen maar ik volsta voortaan met de zin: liefde laat zich niet verklaren.

TERUGBLIK ONTSTAAN SPOTS

Gedreven door emotie

Voor mij is de cheeta bij uitstek een vrouwelijk wezen. Betoverend, kwetsbaar maar ook taai en weerbaar. Dat heeft de cheeta in Iran mij wel geleerd. Hier leeft het dier in de meest onmogelijke leefomstandigheden en weet, against all odds, toch te overleven.

Een cheeta in Iran waar het dier, against all odds, nog steeds weet te overleven

Het blijkt dat ik verre van 'verstandig' ben als het aankomt op mijn motivatie om 'iets' te gaan doen voor dit dier. Alles begon met emotie, die ontmoeting met de cheeta in Kenia, nu meer dan 20 jaar geleden. Gelukkig ben ik ook een praktisch mens. En wil ik aan mijn gevoel ook graag handen en voeten geven. Toen de lokale gids mij vertelde dat het hier om een ernstig bedreigd diersoort ging, leidde dat uiteindelijk tot de oprichting van stichting SPOTS. Die in 1e instantie vooral was gericht op de cheeta maar met de intentie om iets te doen voor alle katachtigen in de wereld.

Nu ondersteunen we naast cheeta projecten, ook projecten die zich inzetten voor de leeuw en luipaard en zijn we in 2021 begonnen met een nieuw project waarbij we elk jaar een kleinere kattensoort centraal stellen.

De cheeta, luipaard en leeuw zijn onze focusdieren

Vanaf 2021 stonden de Manul, Vissende kat en Andes kat, centraal in ons project kleine kattensoort. Dit jaar is dat de Luipaard kat (laatste foto).

TERUGBLIK ONTSTAAN SPOTS

Een stichting beginnen - hoe doe je dat.....?

Soms ben ik best simpel. Gelukkig maar dat ik niet altijd alles overdenk en soms maar gewoon begin. Toen ik zo geraakt was door de cheeta en dus 'iets' wilde doen voor dit dier, bekeek ik eerst in Nederland of er andere stichtingen waren die zich voor dit dier inzetten. Dan zou ik me bij hen kunnen aansluiten bijvoorbeeld als vrijwilligster. In mijn ogen is het niet zo zinnig om een stichting op te richten voor een diersoort, als er al een stichting bestaat. Maar na de nodige rondvraag, bleek er geen stichting te zijn die zich voor de cheeta of wilde katten in het specifiek, inzette. Dus bedacht ik dat ik dan zelf een stichting moest opzetten. Simpel toch?

Na een rondje inventarisatie op internet bleek dat een en ander bij een notaris vastgelegd moest worden. En dat hiervoor statuten moesten komen. En in die statuten moest je duidelijk verwoorden wat je wilde doen. Dat bleek al een hele klus. Ik wilde 'iets' doen voor dit dier dat mij zo had geraakt maar wat dan en hoe?

Vervolgens moest de stichting een naam krijgen. Gelukkig had ik een hele creatieve partner en zo kwamen wij samen op de naam **SPOTS**. Voluit staat dat voor '**S**ave and **P**rotect **O**ur **T**reasure**S**' maar de naam verwijst ook naar de vlekken (spots) die in ieder geval bij de cheeta veelvuldig aanwezig zijn. En het refereert naar 'in de spots' zetten - het zoeken van media aandacht is altijd een belangrijke doelstelling geweest van SPOTS.

Grappig is dat de naam ook verwijst naar 'plaatsen' (het engelse 'spots'). En dit laatste werd jaren later, een hele belangrijke pijler voor de stichting. We gingen toen actief aan de slag met een lobby binnen media en reisbranche, om aandacht te vragen voor verantwoorde 'spots'. Want er bleken tal van excursies te zijn waarbij toeristen en vrijwilligers in nauw contact konden treden met wilde katachtigen en hierbij was sprake van veel dierenleed.

Een rode kater als beschermengel van de grote familieleden

Op 16 maart 2004 was het dan zover. De afspraak met de notaris was gemaakt en de statuten konden officieel bekrachtigd worden. Hoe kenmerkend dat ik op dezelfde dag, mijn geliefde kater Knoert moest laten inslapen. Wat me in tranen bij de notaris bracht. De arme man was totaal overdonderd door een snotterende Simone met dito ontredderde partner, die tussen de tranen door officiële handelingen moesten plegen. Maar voor mij is dit wel heel kenmerkend voor de reis die ik vanaf 2004 gegaan ben. Met hele mooie maar ook heel veel verdrietige momenten - waarbij privé en 'zakelijk' soms hopeloos door elkaar lopen. Maar ik heb me altijd getroost met de gedachte dat 'mijn' Knoert als een beschermengel over de stichting zou waken. En dat het dus allemaal wel goed zou komen.

Een grote, dikke, rooie kater is de beschermheilige van de grote katten:)

TERUGBLIK ONTSTAAN SPOTS

Wat naïef

Ik was wat naïef. Dacht dat als ik zou verkondigen dat de cheeta met uitsterven werd bedreigd, iedereen wel in actie zou komen. De werkelijkheid was anders. Niemand leek te wachten op mijn boodschap dat de cheeta kon uitsterven. Deuren bleven gesloten als ik aanklopte voor hulp of financiële steun.

Onbekend maakt onbemind dus de eerste stappen voor mij lagen erin om SPOTS bekender te maken. We hadden geen website en geen geld om er eentje te laten ontwerpen. Ik vroeg in december 2004 voor Kerst een boek 'frontpage voor dummies'. En ontwierp vervolgens een website. Verre van professioneel maar je moet ergens beginnen. De vele uren die ik in wanhoop achter mijn computer heb doorgebracht om tot die website te komen, archhhhhh.

Vechten voor dieren in Verweggistan

Ik denk dat weinig mensen beseffen hoe hard het werken is voor een stichting. Ik heb mij dat vooraf ook nooit gerealiseerd - gelukkig maar..... Ik heb nooit een carrière geambieerd maar zit nu vaak met deadlines en een overvolle mailbox. Het reizen begeleiden was iets dat niet meer te combineren viel met het runnen van een stichting. Dus werd ik secretaresse. Naast een 32-urige werkweek, hield ik een stichting bij. Pas na negen jaar (november 2013) trad ik voor 24 uur in dienst van de stichting. Die 24 uur is uiteraard een lachertje. In de praktijk werk ik, als ik niet oppas, 24/7 voor de stichting.

Veel mensen denken dat ik een reuze avontuurlijk leven leidt. Ik ga inderdaad regelmatig naar het buitenland en kom op plaatsen waar ik normaliter wellicht niet was gekomen. En dat is zeker mooi en indrukwekkend. Maar daarnaast moet ik gewoon heel erg hard werken. Want dieren blijven van ondergeschikt belang in onze wereld. Recent las ik nog een onderzoek over giften aan goede doelen. Dieren/natuurbescherming hangen onderaan de lijst. In de politiek blijken dieren geen heet hangijzer. Om iets te bereiken moet je vooral een hele lange adem hebben.

De Big Cats doen het goed op verjaardagspartijtjes waar mensen foto's kunnen laten zien van hun safari maar daar blijft het vaak bij. Mijn tante zei het ooit eens mooi: "Jij hebt nu eenmaal gekozen voor een lastige weg. Je vecht voor dieren, ook nog eens voor een specifieke groep van dieren, waar niet iedereen voor in beweging komt. En die leven dan ook nog eens in Verweggistan".

De grote katten zijn geliefd en gewild op foto's. Helaas blijft concrete hulp vaak uit

TERUGBLIK ONTSTAAN SPOTS

Dilemma's

Zo terugblikkend zie ik ook in hoe de stichting een leerproces voor mijzelf is geweest en nog steeds is. Ik ben in beroering geraakt van één cheeta en kan nog steeds van slag zijn door individuele verhalen. Nog sterker; het zijn vaak de individuele verhalen die mij in beweging zetten. Maar gaandeweg heb ik geleerd dat de situatie inmiddels zo ernstig is, dat je eigenlijk de luxe niet meer hebt om bezig te zijn met één individu. Het is vijf voor twaalf voor de meeste grote katten en het wordt steeds meer de vraag hoe en of je een soort nog kunt redden.

Natuurbescherming, zo heb ik geleerd, is niet alleen idealisme. Ik heb de neiging om naar de natuur te kijken als zijnde een Walt Disney film. Waarbij er duidelijk sprake is van goed versus slecht. Het is bijvoorbeeld gemakkelijk om afkeurend te zijn naar boeren in Afrika die roofdieren doden. Maar ik weet nu ook; ik leef en beoordeel vanuit de veiligheid van mijn huis in Nederland. Waar geen groep leeuwen op mijn erf bivakkeert.

Ik ben gaan beseffen dat natuurbescherming net het normale leven is. Waar je niet altijd ordelijk kunt kaderen en waar sprake is van vele tinten kleuren. Ook in natuurbescherming moet je compromissen zoeken, pacts met de duivel sluiten om je ideale wereld zoveel mogelijk te kunnen benaderen. En dat is altijd lastig want in hoeverre doe je water bij de wijn en je principes geweld aan.

Elke reis naar Afrika brengt me in de war. Ik hoor vele verhalen vanuit diverse perspectieven. En allemaal hebben ze hun waarheid. En daaruit moet ik de mijne proberen te maken. Soms staat die ver af van mijn 'persoonlijke' ideeën. Het heeft ertoe geleid dat ik vaak zeg: "er is een privé Simone en er is een SPOTS Simone; en soms staan die twee ver uit elkaar". Maar ik vind serieus dat wat ik persoonlijk voel en denk, er feitelijk niet toe doet. Ik moet proberen een groter verhaal te zien, hoe moeilijk dat soms ook is.

Afrika is niet alleen het safarigevoel - de lokale bevolking ervaart wildlife, en zeker roofdieren, vaak heel anders als ons. Zeker als zij de inkomstenbron van menig boer, koeien of geiten, doden.

Dat is een realiteit waarmee je rekening moet houden.

Lange en leerzame weg

De cheeta, want daar is het immers allemaal mee begonnen, heeft mij vele hilarische momenten gebracht. Zo kwamen we in de gelegenheid om een stopper aan te bieden bij enkele tv stations. Een stopper is een tv-spotje dat wordt ingezet als er ruimte over is. Het voordeel is dat je er niet voor hoeft te betalen. Maar het nadeel is dat je niet weet of en wanneer hij wordt uitgezonden.

We vroegen om filmbeelden van de cheeta (op dat moment waren we alleen nog voor dit dier actief) bij de door ons ondersteunde projecten. Helaas kon niemand ons daarbij helpen. Het leidde ertoe dat ik een filmcamera moest huren en twee vrienden die enigszins bekwaam waren in het maken van filmbeelden, in Safaripark Beekse Bergen filmopnames maakten. Uren van monteren volgden. Toen het spotje daadwerkelijk werd uitgezonden, bleek dat de tekst 'nog 12.000 te gaan' erg lastig lag. Voor veel mensen bleek dit aantal namelijk enorm hoog, waardoor de urgentie om in actie te komen, niet gevoeld werd.

TERUGBLIK ONTSTAAN SPOTS

Ik kreeg ook te maken met de keerzijde van 'succes'. Zoals ik eerder al aangaf, is de cheeta voor mij bij uitstek een vrouwelijk dier. En vandaar dat we in het tv-spotje naar de cheeta verwezen met 'haar'. Ik kreeg vervolgens een reeks aan mails van iemand die aangaf dat we dit direct moesten aanpassen. Hij stoorde zich er zo aan, taal technisch blijkt cheeta namelijk mannelijk te zijn, dat hij inmiddels al diverse klachtenmails naar de tv stations had gestuurd. Het spotje is terug te zien op ons YouTube kanaal, via deze [link](https://youtu.be/A8DWgpwfpGA), <https://youtu.be/A8DWgpwfpGA>

Een andere hilarische anekdote is hoe ik in het begin van de stichtingstijd, in mijn drive om geld te verdienen, alle bedrijven in Etten-Leur langs ging om lege cartridges op te halen – die leverden immers geld op. Mijn hele schuur stond op een gegeven moment vol en groot was mijn deceptie toen dit maar EUR 100,- bleek op te leveren. En ik voor het merendeel alsnog naar de stort moest omdat geen bedrijf ze wilde hebben. 20 jaar stichting is uiteindelijk ook een leercurve voor mijzelf gebleken. Met do's en dont's, vallen en opstaan, slagen en mislukken. En ik val en leer nog steeds.

Intussen viert SPOTS nu haar 20-jarige verjaardag. SPOTS heeft hard aan de weg getimmerd en daar zijn sommige mensen en bedrijven, enorm bepalend bij geweest. Zo was daar het reclamebureau 'Just in Case Communicatie' die kosteloos een nieuwe website ontwikkelde. Er kwamen mensen die nieuwe tv-spotjes maakten en ons zo hielpen iets meer bekendheid te geven aan het feit dat het slecht gaat met de wilde katachtigen.

De groep vrijwilligers groeide en bestaat uit een club mensen die vaak al vanaf de oprichting, bij SPOTS verbonden zijn. We blijken een enorm trouwe achterban te hebben die soms al vanaf het begin, bij ons betrokken zijn. Zij doneren niet alleen geld maar geven soms op een hele bijzondere manier, uiting aan hun betrokkenheid. Die energie geven om door te gaan.

Er is veel om dankbaar voor te zijn.....

De cheeta is zich hiervan totaal niet bewust maar zij heeft mijn leven op zijn kop gezet. Het was een lange weg en dat is het nog steeds. SPOTS vertroebelt met regelmaat mijn privé leven simpelweg omdat het geen werk is; SPOTS is mijn passie. Werken vanuit je hart is het mooiste dat er is; tegelijkertijd maakt het enorm kwetsbaar.

Maar ik weet ook: ik zou het niet anders willen. Als ik mijn leven dan toch ergens voor in het teken moet stellen, dan het liefst voor de mooiste dieren op de wereld.

